

ด้านอุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมในอาเซียนบางประเภทคงถูกโยกย้ายไปยังประเทศอาเซียนอื่นที่มีค่าจ้างแรงงานที่ต่ำกว่า โดยเฉพาะโรงงานที่รับผลิตสินค้าแบรนด์ดังระดับโลกทั้งหลายจะถูกย้ายฐานการผลิต ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่เห็นเป็นประจำเมื่อต้นทุนแรงงานสูงขึ้นถึงระดับหนึ่ง ยกตัวอย่างเช่น อุตสาหกรรมผลิตรองเท้ากีฬารองเท้าผ้าใบได้เคยมีการย้ายฐานการผลิตออกจากประเทศไทยไปยังประเทศอื่นๆ เช่น เม็กซิโก ไต้หวัน ต่อมาย้ายมาไทยและอินโดนีเซีย ต่อมาก็ย้ายไปที่จีนแล้วตามด้วยเวียดนาม และแน่นอนที่สุดก็จะไปยังกัมพูชาและเมียนมาในไม่ช้า สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะเจ้าของแบรนด์ไม่ได้ลงทุนสร้างโรงงานเองในประเทศที่ผลิต แต่เป็นการรวมทุนกับคนท้องถิ่น เพื่อสะดวกต่อการโยกย้ายไปที่อื่นโดยเสียหายน้อยที่สุด หรือคุมกับการลงทุนในประเทศนั้นแล้ว

สำหรับประเทศไทยในวันข้างหน้า แรงงานต่างชาติจากเพื่อนบ้านที่เข้ามาทำงานอาจจะค่อยๆ ลดลงเป็นลำดับเมื่อบ้านเมืองของเขากลายเป็นจุดสนใจที่นาจะลงทุนในอุตสาหกรรมประเภทใช้แรงงาน (Labor Intensive Industries) จนกระทั่งขยายไปยังอุตสาหกรรมประเภทที่ใช้เทคนิคและทุนสูงขึ้นไปในอนาคต แรงงานหรือพนักงานในสายวิชาชีพที่แข็งแกร่งกว่าหรือมีความสามารถความชำนาญมากกว่าก็จะเริ่มเข้าไปแย่งงานคนท้องถิ่น จนกว่าคนท้องถิ่นจะสามารถพัฒนาการเรียนรู้ตามที่ได้เป็นวัฏจักร

ส่วนด้านบุคลากร บุคลากรที่มีความรู้ความสามารถมากกว่าอาเซียนอื่น เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย ที่มีความสามารถด้านภาษา (อังกฤษ) สูงกว่า จะมีโอกาสเข้ามาทำงานในประเทศอื่น รวมทั้งประเทศไทยในหลายๆ อุตสาหกรรมได้ เช่น การท่องเที่ยว ดานพลังงาน ดาน Logistics รวมถึงด้านไอที เป็นต้น

สำหรับบุคลากรของไทยก็มีความโดดเด่นในด้านการแพทย์ เทคนิคทางการเกษตร อุตสาหกรรมรถยนต์ ก็อาจเป็นที่ต้องการของหลายประเทศเพื่อนบ้านด้วยเช่นเดียวกัน ดังนั้น จึงถึงเวลาแล้วที่ทุกคนควรทราบและตระหนักถึงทิศทางและผลกระทบที่จะเกิดขึ้น เพื่อที่จะปรับตัวให้ทันทั้งที่ บุคลากรไทยเราไม่ได้อดเรื่องความรู้ ความสามารถ แต่อาจขาดทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงควรต้องฝึกฝนเพื่อให้สามารถแข่งขันกับอาเซียนด้วยกันเอง รวมทั้งชาติอื่นๆ ได้ในวันที่ AEC มาถึง

โดย กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ